

[Gustav Pedersen.]

for Arbejdsløshedskassersatsernes Vedkommende erkendte, at det var nødvendigt endnu i nogen Tid at tage en midlertidig Ordning og yde de arbejdsløse, som i denne Situation paa forskellige Felter er meget haardt ramt, en rimelig Dækning for det, der ikke kan komme frem i Henhold til en sædvanlig Lovs Paragraffer.

Hvad angaar Huslejespørgsmaalet, er det selvfølgelig naturligt, at der indføres en Reguleringsbestemmelse i Maksimumstallet, men jeg vil gerne her gøre opmærksom paa, at for Huslejen er der et ganske særligt Forhold, som gør det vanskeligt at følge almindelige Reguleringsbestemmelser. For en Del andre Varers Vedkommende kan det maaske være forsvarligt at regne med et Gennemsnitstal, selv om det nu ikke altid er Tilfældet, men for Huslejen er det i hvert Fald helt forkert at gøre det. Det er nemlig saaledes, at man jo ikke selv kan bestemme, hvor man vil bo. De, der har maattet etablere sig i de senere Aaringer, har jo maattet tage de Lejligheder, de kunde faa, uanset om de laa betydeligt over Gennemsnittet i Henhold til statistiske Beregninger, og vi maa se i Øjnene, at i den Tid, der kommer, vil Priserne for de nye Lejligheder kunne stige langt mere, end Gennemsnitstallet stiger. Derfor kan jeg ikke paa Forhaand sige god for, at man blot kan tage Statistisk Departements Beregninger angaaende den gennemsnitlige Husleje og lægge dem til Grund for en Reguleringsbestemmelse. Det er ogsaa muligt, at man ikke her kan finde det endelige Leje, saaledes at det kan holde lang Tid fremefter, men jeg gør opmærksom paa, at der i Spørgsmaalet om Huslejetilskud kan komme en Situation, hvor man ikke er i Stand til at klare sig med en Reguleringsbestemmelse som den, der er foreslaaet af Ministeren.

Angaaende Beregningen af Tilskuddet til Arbejdsløshedskasserne gælder for saa vidt i nogen Grad det samme, som gælder for Dagpenge, at Pristallet ikke fortæller om den virkelige Situation. De 3 800 Kr., der i Dag skal give 90 pCt., og som skulde svare til 2 000 Kr. før Krigen, har jo ikke den samme Købeevne, som 2 000 Kr. før Krigen havde. Det er muligt, at det i Henhold til de Beregninger, der kan skaffes, vil være det Udgangspunkt, der skal bruges, men det vil ikke være naturligt, at man i et Spørgsmaal som det her, hvor det drejer sig om Tilskuddet til Arbejdsløshedskasser, der i mange Henseender har maattet paa tage sig nye Forpligtelser, nøjes med denne Regulering. Dertil kommer, at det, hvis ikke

det bliver ændret, hvad jeg allerede har meddelt, vil medføre, at flere Arbejdsløshedskasser kommer i Vanskeligheder. I første Omgang bliver det Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse, men der kan meget hurtigt ske forskellige Ting, som gør, at ogsaa Kasser, der fortrinsvis omfatter faglærte Arbejdere, kan komme ud for Standsninger af en saadan Karakter, at det kan blive en katastrofal Situation for Arbejdsløshedskassernes Økonomi. Man har nemlig i de mange Krigsaaer, hvor Forholdene var overordentlig vanskelige, hvor man af Hensyn til hele Situationen ikke har kunnet sætte Kontingentet op, og hvor de Fonds, man samlede op, aftog i Værdi, mistet noget af den Konsolidering, man havde slidt sig op til i Aarene før Krigen. Dette i Forbindelse med Mangelen paa et virkelig reelt Beregningstal gør, at jeg for mit Vedkommende ogsaa her maa tage Forbehold og understrege, at vi ikke paa Forhaand kan anerkende de 3 800 Kr. som det rigtige Beregningstal.

Der er imidlertid et andet Spørgsmaal, som jeg gerne vil rejse i samme Forbindelse, og det er Spørgsmaalet om den Forskel, der i Understøttelsen er mellem Forsørgere og Ikke-Forsørgere og det Børnetillæg, der er et Supplement hertil. Gennem de Ændringer, som blev vedtaget i 1942 efter et stærkt Pres, først og fremmest fra Venstres Side, blev der lavet en Ordning gaaende ud paa, at der ikke kunde gives Tilskud til Understøttelsen for Ikke-Forsørgere, hvis den ikke laa 25 pCt. under Forsørgernes Understøttelse. Det skete med den Motivering, at naar Ikke-Forsørgerne ikke havde saa store Udgifter, skulde de heller ikke have saa stor Understøttelse, og saa kunde man altsaa heller ikke faa Tilskud dertil. Jeg syntes, det var den bagvendte Vej at gaa. Det forsikringsmæssige Grundlag bør være det, der gælder for alle de forsikrede; det vil altsaa sige: da de betaler det samme Kontingent alle sammen, bør Grundbeløbet være det, der udbetales til Ikke-Forsørgere, altsaa til dem, der faar de laveste Beløb. Og saa maa det være naturligt, at baade det Tillæg, der gives til Forsørgere, og det Tillæg, der gives, hvor der er Børn, berettiger til en større Refusion fra Statskassens Side end det almindelige Tilskud. Det vilde have været en mere naturlig Fremgangsmaade.

Forholdet er jo nemlig det, at man gennem Aarene paa forskellig Vis har forringet Arbejdsløshedskassernes Tilskud. Da man i sin Tid overtog en vis Medforpligtelse fra Statens Side, sagde man til Arbejdsløs-